

În urmă cu mai bine de două secole, în satele din Bărăgan, inclusiv în Coșereni, aproape întreaga populație era analfabetă. Școli nu existau nici măcar în localitățile mai mari. Singurii cunoscători de carte erau preoții, cântăreții bisericești și câțiva dintre boierii care locuiau la sate. Școlile vor începe să apară în mediul rural, abia după introducerea Regulamentului Organic, adică după 1831.

Una dintre cele mai vechi școli din plasa Câmpului a fost înființată în Giurești, sat component al viitoarei comune Coșereni. Într-un tabel întocmit de Ocârmuirea județului Ialomița și înaintat Departamentului din Lăuntru, la 10 decembrie 1835, figurează, alături de școlile din Bărcănești cu 14 ucenici, Urziceni cu 33 de ucenici și școala din Giurești cu 10 ucenici. Școlile erau particulare și, cel mai probabil, învățătorii erau preoții satelor. Acest aspect ne arată pe de o parte, dorința și interesul părinților, locuitorii ai satului, de a da fiilor lor învățătură de carte, iar pe de altă parte existența unui om capabil să predea lecții cel puțin de citit, scris și socotit.

Primul dascăl atestat în comuna Coșereni a fost Nicolae Andronescu. Numele său apare într-un context special pentru întregul județ Ialomița. La 14 ianuarie 1838, se hotăra printr-un ordin dat de Departamentul Pricinilor din Lăuntru către Ocârmuitorul județului Ialomița să se înființeze școli în toate satele.

La 1844 este menționat un alt învățător, Costache Voinescu, negustor din București. Anul următor apare alt dascăl, Costache Condeescu, născut chiar în Giurești și provenind dintr-o familie boierească.

În ceea ce privește localul școlii, o situație din 3 aprilie 1844 ne oferă unele informații: „sala de clasă avea 8 stânjani lungime și 3 lățime. Existau 2 săli. Învățătorul locuia în apropierea școlii. Sala de clasă era foarte mare, în raport cu alte școli din județ.

În perioada 1843-1844, școala era frecventată de 25 de elevi. După 4 ani numărul elevilor ajunge la 36. Comparativ, la școala din Urziceni veneau doar 26 de copii.

La 1883, avem ca învățător provizoriu în Coșereni pe Georgescu Dimitrie, absolvent al cursurilor școlii normale.

Începând cu 1888, așa cum prevăzuse legea instrucțiunii din 1864, școala „se desparte în două: școala de băieți și școala de fete, înființându-se al doilea post de învățător. La 1890, cele două școli împărțeau același spațiu de clasă. Cea de băieți avea 40 de elevi și un învățator (Georgescu Dimitrie era încă în funcție) retribuit de stat, iar cea de fete cu 15 eleve, o învățătoare plătită de comună. În comună erau 328 știutori de carte din 1551 locuitori.

Nu există o situație a celor care își continuau studiile după finalizarea ciclului primar, dar din actele ce au rămas până în prezent aflăm că Grigore, fiul marelui proprietar local Lache Constantinescu, susținea în 26 aprilie 1892 un examen la Universitatea București.

În 1893, cele două școli se contopesc și se desființează un post, pentru ca în anul 1895, să se reînființeze iarăși. Din 1907 apare un al treilea post de învățător.

Spre 1900 exista o singură școală- Școala Primară Rurală Mixtă care funcționa în incinta Primăriei. În bugetul anual al comunei era prevăzut un fond din care se asigura: plata unui servitor, reparația localului, cărți pentru premiere, înființarea și întreținerea mobilierului, cheltuieli mărunte de cancelarie. Din cei 114 de elevi înscriși, doar 62 frecventau cursurile, iar numărul celor care ajungeau în clasa a IV-a era foarte mic.

La începutul secolului al XX-lea, frecvența școlară redusă era o problemă întâlnită la nivelul întregii țări. Călătorul olandez Kuyper constata gradul ridicat de analfabetizare din mediul rural provocat mai ales de faptul că jumătate din copiii de la sate rămâneau afară din școală.

În anul școlar 1904 – 1905, din cei 114 de elevi înscriși, doar 62 frecventau cursurile, iar numărul celor care ajungeau în clasa a IV-a era foarte mic.

La începutul secolului al XX-lea, frecvența școlară redusă era o problemă întâlnită la nivelul întregii țări. Călătorul olandez Kuyper constata gradul ridicat de analfabetizare din mediul rural provocat mai ales de faptul că jumătate din copiii de la sate rămâneau afară din școală.

Dezvoltarea economică a comunei și creșterea numărului de locuitori au necesitat construirea unui local propriu pentru școală. Prin grija unei binevoitoare familii de proprietari locali -Dobre Ionescu, ajutat tatăl său Ioniță Radu Sava -se va ridica la 1905, Școala Primară Rurală. Ioniță Radu Sava este primul taran roman care înființează o școală.

În timpul Marelui Război, la Școala Primară Rurală din comuna Coșăreni erau înregistrați 266 de elevi și predau doi învățători.

Principala problemă a anilor 1918 -1945 rămâne absenteismul. Un număr însemnat de copii nu frecventau școala deoarece le lipseau îmbrăcămintea, cărțile sau rechizitele școlare.

Legea învățământului primar de stat și a învățământului primar normal din 1924 prevedea că, după absolvirea școlii primare, elevii au posibilitatea să continue cursuri complementare de 3 ani. Practic, s-a conceput un al doilea ciclu școlar ce urmărea cuprinderea în învățământ și a elevilor, de până la 16 ani, care nu urmau o școală de grad secundar^{vi}. Eforturile statului nu se vor dovedi eficiente.

În anul școlar 1926-1927, la “Școala Primară Rurală Coșăreni” erau înscriși 175

de elevi, dintre care doar 64 promovaseră. Interesul față de învățământ scădea treptat, astfel că în clasa a VII-a (an terminal), ajungeau doar câțiva dintre elevi. Aceștia trebuiau să susțină, conform legii din 1928, un examen de absolvire la care participau revizorul sau subrevizorul școlar. Instituția din Coșereni era centru de examinare pentru elevii din satele învecinate: Patru Frați, Moldoveni și Borănești. Primirea elevilor din alte sate învecinate se făcea, din 1928, într-un local proaspăt renovat.

Școala Primară Mixtă Coșereni funcționa în anii 1934 - 1935 cu 5 posturi. Clasele erau supraglomerate, iar cei 360 de elevi erau nevoiți să studieze, prin rotație, în cele 3 săli disponibile .

În timpul celui de-al doilea război mondial școala avea amenajat un colț al eroilor unde erau notate numele sătenilor căzuți pe front. Tot în această perioadă, clădirea a devenit închisoare pentru prizonierii ruși, apoi pentru cei germani. În școală a fost înființată și o cantină unde se oferea o masă sărăcăcioasă - pâine și ciorbă de cartofiturilor copiilor proveniți din familii fără mijloace de întreținere.

Votarea legii din 3 august 1948 va reforma din temelie întregul sistem de învățământ. Obiectivele vizate de Partidul Muncitoresc Român erau „ruperea cu trecutul” și „formarea omului nou”.

Din 23 martie 1949, “școala elementară se face în trei săli proprii și în două cu chirie. În școală este curat și cald, aprovizionarea cu lemne realizându-se la timp”. La clasa I erau înscriși 50 de elevi, din care frecventau 32. Situația era un pic mai bună la clasa a II-a, unde din 52 de înscriși, frecventau 40 de elevi. Școala avea 227 de elevi.

Începând cu 1965 se trece la școala generală de 8 ani.

Trebuie precizat că pe lângă creșterea demografică înregistrată în anii „60, asistăm și la o creștere a frecvenței școlare datorate responsabilizării familiilor de către învățatori, profesori, membrii Consiliului popular sau ai Partidului Comunist. În cele din urmă, edilii comunei au preferat să extindă spațiul școlar existent: s-a finalizat un etaj cu alte 4 săli de clasă în 1974, iar în 1975, a fost construită o aripă nouă.

În anul școlar 1990 -1991, găsim pe statele de plată ale Școlii Generale Coșereni 26 de educatori, învățatori și profesori, pentru că în anul următor numărul cadrelor didactice să ajungă la 31.

Astăzi, școala se numește **Școala Gimnazială Coșereni** și are trei componente:

1. Școala gimnazială ce cuprinde nivelul primar și nivelul gimnazial;
2. Grădinița cu program normal Coșereni (secție);
3. Grădinița cu program normal Coșereni Pătrime (secție);

Inspekția RODIS din mai 2009 a constatat că școala funcționează cu 30 cadre didactice , un număr de 554 preșcolari și elevi, grupați în 25 de colective.

Baza materială era formată din: un local de școală , două localuri de grădiniță , zece săli de clasă la școală și cinci săli la cele două grădinițe , un laborator de informatică , un laborator biologie , un laborator fizică-chimie , C.D.I. , cinci clase pentru învățământul preșcolar , zece clase pentru învățământul primar, zece clase pentru învățământul gimnazial.

La momentul actual , Școala Gimnazială Coșereni- noua denumire a intrat în vigoare de la 1 septembrie 2012- a trecut printr-un proiect de consolidare, reabilitare și extindere prin care s-au realizat: betonări, pereți portanți, închideri (pereți despărțitori), tâmplarie,

instalații electrice, instalații sanitare, finisaje interioare, finisaje exterioare, rampe și accese, instalația termică , inclusiv centrală termică .Totodată s-a procedat la schimbarea soluției de acoperiș, din șarpantă cu pantă mică în acoperiș cu pantă mare, realizat din lemn și învelitoare din tablă, extinderea lucrării existente cu un corp de clădire, cu aceeași regim din înălțime și separate printr-un rost de tasare, ce cuprinde grupuri sanitare, centrala termică, gospodărie de apă, precum și scări și rampe exterioare pentru circulație. S-au realizat laboratoarele de informatica, chimie-fizica și biologie, CDI, biblioteca, sala de gimnastica cu vestiare, cabinet de consiliere școlară, sala amenajată pentru programul „Cornul și laptele”, săli-depozit materiale chimie- fizică, materiale didactice.

Grădinița cu program normal Pățime (fosta școala primară)

Pățimea din Luncă a luat ființă ca urmare a împroprietăririlor din 1895.

Comunitatea umană, aparținătoare administrativ de comuna Dridu, a beneficiat de primul local de școală în 1927.

În anul școlar 1962 -1963 ,erau înscriși 99 de elevi care studiau în două săli de clasă.

Din 2005 se desființează Școala nr. 2 Coșereni – Pățime, iar învățătorii și elevii se mută la școala cu clasele I-VIII din aceeași comună. Localul va fi folosit în continuare de către Grădinița nr 2 Coșereni –Pățime.

Învățământul preșcolar din satul Pățimea din Luncă, aparținând de comuna Coșereni, a fost înființat în vremea regimului comunist, în anii '70. Singura sală de clasă a grădiniței era amenajată într-o casă particulară, spațiu total neadecvat, cu acoperișul din stuf și paie. An de an s-au efectuat reparații și renovări semnificative, pentru ca în 1985 , prin implicarea autorităților locale , să se construiască un local propriu , cu două săli, lipit de clădirea Școlii Pățimea.

În 2005 , când Școala din Pățime este desființată, elevii mutându-se la Școala cu clasele I –VIII Coșereni, se ia hotărârea ca spațiile respective, aflate într-o stare avansată de degradare, să fie supuse unor ample lucrări de reabilitare și redare grădiniței.

La momentul actual, activitatea celor 66 de preșcolari se desfășoară în 3 spații moderne, reabilite în 2011, prin proiectul „Viitorul copiilor noștri” ,cu fonduri I.S.J. și Primăria Coșereni. Clădirea este alimentată cu apă curentă.

Grădinița Coșereni

Reforma învățământului, legiferată prin decretul nr. 175 din 3 august 1948 , va introduce un nou sistem educațional, cel preșcolar .

În Coșereni, prima grădinița, subordonată școlii, va lua ființă în 1951 și era amplasată în „puierie”sau „puierniță”, cum era cunoscut în comună incubatorul de pui al fostului G.A.C. Olga Bancic. De altfel ,din lipsă de spații , grădinițele din mai tot județul se organizaseră pe lângă sediile I.A.S. –urilor și recentelor G.A.C.,

întâmpinând serioase dificultăți cauzate de lipsa spațiului corespunzător și a materialelor didactice adecvate.

În 2003, vechea școală unde funcționa grădinița va fi demolată pentru a se construi un nou spațiu dedicat învățământului preșcolar din comună. Clădirea nouă, inaugurată la 1 iunie 2004, a fost prevăzută cu 3 spații de clasă, totalizând 170 m².

Începând cu anul școlar 2012 – 2013, a fost introdusă o nouă formă de învățământ la nivelul claselor primare și anume *clasa pregătitoare*.